

Szent Család vasárnapja – 2013. december 29.

Gianbattista Torri, egy híres, gazdag személyiség egész életében a boldogságot kereste. Gyermekkorában focista szeretett volna lenni, vagy színész. Hiszen nekik mindig mindenki tapsol, ők mindig mosolyognak vagy egymás nyakába ugrálva örülnek. A színészek vagy a focisták mindig boldogok – gondolta Gianbattista Torri. Később, felnőtt korában már úgy gondolta, hogy a boldogsághoz elsősorban pénz kell. Sikeres üzletember lett, nagyon sok pénzt keresett. Azonban állandóan attól félt, hogy más, nálánál ügyesebb spekulánsok elrontják az üzletét, elveszíti a vagyonát, összeomlik a cégbirodalma. Nem volt hát boldog mégsem. Ekkor arra gondolt, az utazás, a szórakozás teszi boldoggá. Ráhagyta az üzletet az alkalmazottaira, ő pedig nagy utazásokat tett több, mint egy évtizeden át. Minden országot bejárt, minden híres műemléket többször is megtekintett. A végén azonban csak halálos fáradtságot és unalmat érzett, nem boldogságot. Ekkor arra gondolt, talán íróként megtalálhatná a boldogságát. Regényeket, bestsellereket kezdett írni. A könyveit szétkapkodták, sokan olvasták és beszéltek róluk. Évek múltán azonban Gianbattista Torri rájött, hogy az embereket az általa kitalált történetek izgatják, érdeklik, és nem ő maga, ezeknek a sztoriknak a szerzője. Ismét csak kiábrándultságot, csalódottságot érzett, és semmi boldogságot. Nagyon elkeseredett, mert deresedő hajú, középkorú férfiként még mindig nem találta meg élete igazi értelmét. Elhatározta hát, hogy inkább vonat elé veti magát, nem akar tovább élni ezen a szörnyű világon. Ki is ment a pályaudvarra, hogy egy közeledő vonat elé ugorjon. Azonban megakadt a szeme egy fiatal, vékony, meglehetősen kopott ruhás asszonykán. Egy aprócska kisfiú kezét fogta, s néha fel is kapta egy-egy anyai csók erejéig. Anyán és gyermekén egyaránt boldog izgalom látszott. „Mindjárt itt lesz! Rögtön befut a vonata!” – sorolta a fiatal nő csillogó szemmel újra és újra a kisfiúnak, az pedig vidáman kacagott és tapsolt, ahányszor csak hallotta a biztatást. „ugyan kit várhatnak ennyire?” – gondolkodott el Gianbattista Torri. Úgy elnézegette a két izgatott várakozót, hogy ki is ment a fejből, miért is jött ki az állomásra. Néhány perc múltán valóban be is érkezett egy szerelvény. Az egyik kocsiból koszos munkásruhában, szakadt táskával, borostásan egy fiatal férfi ugrott ki. Szemei gyorsan végigpásztázták a peront, s amikor meglátta a fiatalasszonyt és a kisfiút, minden fáradtságról megfeledkezve futni kezdett feléjük. A kisfiú is észrevette: „Megjött apa! Megjött apa!” – kiáltotta, s örömteli arccal szaladt a férfi felé, nyomában a vékony kis asszonykával. Néhány másodperc múlva egymás nyakába ugrottak, hosszan ölelgették, csókolták egymást, majd mindhárman egymásba kapaszkodva vonultak ki az állomásról. Torri még sokáig hallotta vidám csevegésüket, kacagásokkal tarkítva. Soha életében nem látott még ekkora boldogságot. Ekkor rájött, hogy a boldogság igenis létezik, csakhogy eddig ő rossz helyen kereste.

Nem az teszi az embert boldoggá elsősorban, amit ő kap az élettől, hanem az, amit ő ad hozzá a léthez, amivel ő teszi szebbé, gazdagabbá a világot. Akkor lesz igazán boldog, amikor megosztja, ajándékozza önmagát. Ma, Szent Család vasárnapján érdemes elgondolkodnunk azon, hogy a családi élet az egyik legnagyobb lehetőség arra, hogy az ember a boldogságát megtalálja úgy, hogy közben mások boldogságát is hatékonyan elősegíti. Adhat az ember önmagából egyetlen mosolyban, egy néhány perces beszélgetésben, rövid találkozásban is. Sokat adhat önmagából a munkáját végezve, az emberek különböző kéréseit teljesítve, igényeit kiszolgálva is. Azonban soha, sehol nem adhat annyit, mint a teljes és visszavonhatatlan elköteleződést kívánó személyes kapcsolatokban, vagyis a házasságban, családi életben, vagy a papi, szerzetesi hivatásban. Ott nem csak néhány perces odafigyelésre vagy kedvességre, nem egy-két segítő gesztusra, még csak nem is egyetlen szakterületen végzett szorgalmas és professzionális munkára van szükség, hanem teljes körű és állandó

jelenlétre, maradéktalan önátadásra. Sajnos azért látunk annyira kevés boldog házasságot, családot, papi vagy szerzetesi életet, mert az emberi küldetésnek erre a legszentebb területére is egyre gyakrabban befészkei magát az önzés: „Mit kaphatok én? Mire jó ez nekem? Meddig hasznos vagy kényelmes, élvezetes ez nekem?” Persze nem teljesen jogtalanok ezek a kérdések, a saját jólétünk keresése, azonban ha emellett mindig elsikkad a másik személy boldogsága, jóléte, akkor önző boldogságkeresésünk óhatatlanul tévútra szalad.

A Szent Család példájából elsősorban az önzetlen, saját akaratáról lemondani tudó szeretet sugárzik felénk. Mind Mária, mind József másképp képzei el az életét, a házasságát, a családját, mint ahogyan az evangéliumi történet elénk tárja. Az angyali üdvözlésben megjövendölt, Betlehemben világra jött isteni Gyermekek teljesen átírja a sorsukat, megálmodott jövőjüket. Ők azonban igent mondanak – és ez az igen elsősorban Istennek kimondott igen. Mivel Isten akaratát látják abban, ami történik, ezért tudnak mind Jézusért, mind egymásért annyi áldozatot hozni, ezért tudnak annyi szenvedésben, üldöztetésben hűségesen kitartani egymás mellett. Tanuljuk meg mi is a boldogságot az elkötelezett, önmagáról megfeledkezni tudó szeretetben látni, s akkor a helyes úton fogjuk azt keresni, nem a manapság annyira divatos, de épp annyira téves egyéni ambíciók, önző célok hajszolása útján!